

na. Admet que cada cop li agrada més la llengua, la gent i la ciutat de Barcelona. «Els meus fills estan encantats que la seva mare parli català. Els fa molta gràcia», remarca.

Ben diferent és el cas del jove txec Jakub Sváb, que ara fa cinc anys va topar casualment amb un cartell a Praga on deia: «Vols estudiar català?» S'hi va inscriure sense tenir gairebé cap informació sobre la nostra llengua, i ara assegura que gràcies a l'idioma ha conegut «aquesta cultura fantàstica». El jove Isaias Santiago Maqueda, apassionat de les llengües romàniques, va descobrir uns cursos gratuïts de català a la Universitat de Guadalajara (Mèxic), on estudiava, i no s'ho va pensar dues vegades: «El castellà és la meua llengua materna, i a Mèxic sempre trobes opcions per a fer classes de portuguès, italià o francès, però mai de català. Quan vaig veure que hi havia aquesta oportunitat, la vaig aprofitar», explica. «Ja fa un any i mig que aprenc català, i quan vaig veure que podia venir a Barcelona a fer una estada, vaig sol·licitar plaça de seguida», admet.

Tots els estudiants recomanen l'experiència: «Recomanaria l'estada al cent per cent: la gent és molt amable i el contacte és molt proper», assegura l'Isaias. El colombià Andrés Fontecha, que havia fet classes de català amb la comunitat catalana de

Bogotà abans de venir a Barcelona, coincideix amb ell: «Estic molt content del tracte que teniu tots amb nosaltres. El contacte és molt proper. Si tingués l'oportunitat de venir a fer filologia catalana, vindria sense pensar-m'ho.»

De fet, hi ha estudiants que repeteixen l'experiència. O l'alternen amb el Campus Universitari de la Llengua Catalana, també impulsat per l'Institut Ramon Llull amb la col·laboració del Govern d'Andorra. «Molts estudiants volen acudir al campus després d'haver fet l'estada, i viceversa», aclareix Elisenda Vilajoliu. I és que la llengua catalana cada cop sedueix més joves d'arreu del món, que no dubten a dedicar part de les seves vacances a acostar-se a la nostra cultura i enamorar-se'n.

Més informació sobre aquesta oferta formativa per a estudiants de català estrangers:

- Estada Lingüística d'Estiu a Barcelona, http://www.llull.cat/catala/aprendre_catala/estades_linguistiques_estiu.cfm
- Campus Universitari de la Llengua Catalana, http://www.llull.cat/catala/aprendre_catala/estades_linguistiques_campus.cfm ♦

Taller sobre la Nova Cançó

M. ROSA BAYÀ

Entre les activitats culturals que es fan durant l'Estada Lingüística d'Estiu a Barcelona destaca el taller sobre la Nova Cançó, una de les propostes que té més bona acollença. La sessió consisteix en una explicació històrica sobre la dictadura franquista i la repressió a partir del moviment de la Nova Cançó, un fenomen que es pot vincular també amb altres moviments similars que van sorgir en diversos llocs del món. «Té bastant èxit, perquè canten, hi ha història i música alhora», explica el cantautor Jordi Montañez, que fa aquest taller des de l'any 2011 no solament als alumnes de l'estada sinó també a estudiants internacionals Erasmus o a estudiants de la borsa d'intercanvi lingüístic de la UB. En una ocasió, fins i tot va portar el taller a Hongria, a petició del lectorat de català de la Universitat de Budapest.

Els alumnes de l'estada d'estiu tenen molt nivell: «Tots coneixen *L'estaca*, o gairebé tots, i la majoria coneixen també el moviment de la Nova Cançó», ex-

plica Vilajoliu. Així, quan el músic canta cançons, ells les segueixen i les comenten: què pot ser l'estaca, a què diu «no» la gallineta... «Parlem dels músics, de les cançons i de les metàfores, i si al final hi ha temps també parlem del panorama actual de la cançó als Països Catalans», diu Montañez. De fet, hi ha estudiants que s'han enganxat al català per la música: Mishima, Obrint Pas, etc. «Aquests estudiants són consumidors de cultura catalana», aclareix Vilajoliu, que també assegura que tots ells coneixen la situació política a casa nostra: «En saben molt. Molts simpatitzen amb l'independentisme. Són amants de la llengua, i normalment una cosa porta l'altra. No en parlem directament però és un tema recurrent. També en les parelles lingüístiques, o quan es visita el Parlament. Parlem de tot el que passa ara i aquí, i els moviments socials i nacionals són una cosa que passa ara i aquí. És molt divertit saber què en pensen», comenta.

L'intercanvi de coneixements amb els estudiants també ha permès a Montañez de reflexionar sobre el que explica al taller i incorporar-hi nous punts de vista. Va ser justament un alumne de l'estada qui el va fer adonar que Raimon dins la Nova Cançó recorda els *punks* dels anys setanta. «Raimon —explica Montañez— té la particularitat que és qui menys tècnica vocal i instrumental tenia: rascava la guitarra i cantava cridant. I això transmetia una força, un crit de ràbia, que simbolitzava tota la resistència contra el franquisme», afirma. En els tallers explica als estudiants que el fet que Raimon cantés bé o malament no importava, perquè la gent el que volia era aquest crit de ràbia. D'aquí que un cop un alumne li fes notar la similitud entre el cantautor de Xàtiva i els

punks dels anys setanta: «Jo en cap moment no ho havia pensat, però és veritat. Raimon representa el moviment *punk* dins la Nova Cançó», diu rient. «Feia tres acords —continua—, rascava la guitarra i el que importava era la idea més enllà de les formes de la cançó, igual que passava amb The Ramones.» «Això em va agradar molt i ho faig servir com a anècdota perquè s'entengui què significa Raimon dins la Nova Cançó.» L'actitud, el missatge i el que simbolitza és el que compta; tota la resta és secundari. «Va ser molt divertit i em va servir per a reflexionar sobre allò que estava explicant», conclou el músic. ♦

Moments de l'actuació
AUTOR: Josep Maria Rué